

León Saxonne

(Leonard Saxonne-Havelich)

Grundfakta:

Tremere (10e generationen)

Född: 1567 Död: 1598

Skenbar ålder: 31

Faktisk ålder: 224

Sire: Fabius Vollenheicher

Humanity: 1

Willpower: 6

Discipliner

Auspex 3

Thaumaturgy 3

Path of Flames 2

Path of Conjuring 1

Movement of mind 2

Dominate 2

Path of Focusing 2 (can learn things at a faster rate, and also ignore reduction to dice pool during a particular turn)

Defense of the Sacred Haven (level 1)

Wake with Evening's Freshness (level 1)

Focus of Vitae Infusion (level 2)

Bakgrund

Ack, det sköna kejsardömet, så mycket vackrare än det gristräsk till land du befinner dig i nu. Plikten är din ledstjärna, annars skulle du inte varit kvar här i Frankrike. Din kärlek har stått till Österrike-Ungern så länge du levt. Innan du blev en av de lojala till Cirkeln i Wien var du dödlig och olyckligt förälskad i en Maria av Hapsburg, sysslingbarn till kejsaren. Men det var länge sedan; nu finner du de dödligas fånigheter föraktfulla – deras patetiska strävan efter kortvarig personlig lycka och gratifikation ger dig en fadd smak i munnen, och du dricker nästan med avsmak från dem. Du föredrar djur – deras drifter är primala och de försöker inte dölja vad de vill. Människor är boskap som ska skötas, och som fungerar väl som tjänare och slavar – men att börja tala om rättigheter vore som att ge rättigheter och status åt hundar eller hästar. Det finns bara en rättighet och den rättigheten är Plikt. Plikt ger lydnad, lydnad ger ordning, och ordning skapar förutsättningar för kunskap.

Du har vistats nästan hela ditt kaintliv i Wien och dess omgivningar, i chantryn och bland bibliotek. En resa till Alexandria för att söka kunskap och ett par till Florens och Rom är undantagen. Allt förändrades när Ludvig XVI tog sig en hustru från Österrike, Marie Antoinette – och du utsågs att vara den kaint som skulle följa henne till Frankrike och sköta kontakterna med de Tremere som fanns i Paris.

Trots nästan 25 år i Paris har du inte blivit speciellt god vän med chantryts medlemmar. Du finner deras slapphet föraktfull och deras dekadens motbjudande. De låter noviser läsa förbjudna böcker och deras mänskliga tjänare får ta sig ton och komma med förslag, som vore det någon slags demokrati i chantryt. Du skakar på huvudet åt sådana vidrigheter. Som vanligt har Frankrike efterapat Österrike – fast sämre i alla aspekter. Själv har du skaffat dig bara en ung ghoul, en kvinna som är en vidrig fransyska men åtminstone har estetiska behag och som kan tala tyska väl. Hon var tydligen en skicklig akademiker och på väg att bli en av de första kvinnliga läkarna – men sådana barnsliga sysselsättningar fick vänta, bestämde du. Varför bryr sig om att lappa de trasiga säckar av kött som människor bär på, när de ändå är dömda att dö i förtid? Hon kan få en än större ära i att tjäna dig och se odödligheten på nära håll. Med tiden kommer hon bli tacksam. Du vet.

Din första tid i Paris var svår. Du respekterar Furst Villon enbart för hans titel, ingenting annat och du kom på kant med Regenten Victor Valliere, en oduglig fransman, arrogant och inkompetent, och du fick själv ta dig en bostad utan kontakt med chantryt. Det fungerade, men var obekvämt och opraktiskt, eftersom din möjlighet att studera var ytterst begränsad. Din frustration växte, eftersom du ännu inte talade språket. Det var då du tog dig en tjänarinna som kunde tala tyska. Kort därefter såg någon – du misstänker Valliere – till att den bostad där du bodde revs till marken för att nytt skulle byggas. Du pryglade den lättsinniga slampan till tjänarinna i tre dygn för att hon inte tagit ut böckerna ut byggnaden medan den revs på dagen, utan bara släpat dig till en källare i närheten. Nu var du hemlös och utan material att arbeta med. Det kändes hopplöst och du släpptes inte i närheten av palatset där Marie Antoinette bodde.

Du höll faktiskt på att gå under, eftersom du ännu inte lärt dig att ordentligt dricka det motbjudande franska blodet. Du gick i en våldsam vrede loss på en grupp franska gardister en sen kväll utanför en krog, som talade illa om Marie Antoinette. Detta flagranta brott mot första traditionen kunde fått dig dödad – men en lokal Ventrue, Phillippe Girard Lourdes, slätade över allt och lät folks sinnen glömma det de sett. Du följde honom motvilligt, undrande över hans motiv. Han fortsatte glatt att ordna dig en bostad och ett inträde i det sociala livet. Du förstod att inget av det här handlade om välvilja, utan bara om att samla på sig tjänster att kassera in senare, och du stod maktlös och tvingades tacka för varenda gåva han gav, väl medveten om att skulden blev större och större.

Men vändningen gjorde att du fann en plats i kainternas samhälle igen – du har betalt en del av skulderna (dock inte att han räddade dig undan ett maskeradbrott) genom att ge Girard Lourdes information om de svagheter som den lokala chantryledaren har – du har ändå inget till övers för den som rev din bostad och förstörde ditt bibliotek. Du har börjat få en egen position i staden.

Revolutionstiden

De senaste tre åren, under revolutionen, har du haft som ett privat, personligt projekt att skicka hemlig militär och civil information till de människor som styr kejsardömet, så att de ska veta varje drag som Frankrike företar sig. Du har i och med detta blivit en stor kund hos Nosferatu i Paris, en av de få klaner du respekterar för deras kunskap. Minst en gång i veckan har du hämtat ett antal dokument kring vad som sker i Frankrike, och du har betalt i pengar, blod och med ritualer. Du har sedan skickat dokumenten till Kejsarens generalstab som en anonym spion.

Det är synd att du nu måste lämna staden. Alla kainer har uppmanats att se över flyktvägar, nu när kungafamiljen försökt fly men misslyckats och Marie Antoinette sitter inspärrad. Från Wien kommer ordern att fly, men inte genom kejsardömet utan västerut, tills allt lagt sig. Kriget kommer närmre, Österrike vill invadera för att ta över makten och England stöttar dem till viss del. Du har "erbjudits" att följa med Girard Lourdes till hans kolonier i den Nya Världen och du kan som vanligt inte tacka nej – inte förrän du inte längre är skyldig honom något.

Personlighet

Du var redan som ung ett stjärnskott på den akademiska himlen och har alltid varit törstande efter kunskap. Du skäms inte för din elitism och arrogans mot de ytliga och obildade, tvärtom ser du det som ett nöje, ett av dina få, att få briljera med hur väl förtrogen du är med allt lärande. Du föraktar de flesta som kan mindre än du (alla), och du är bitter på hur ditt liv har blivit, att du inte fått en regenttitel än, trots dina över 200 år. Du är dömd att umgås med de vidriga och obildade klanerna för tydligen är din dedikation och ditt geni för komplext för svårt att förstå för andra Tremere.

Om de andra

Phillippe Girard Lourdes (Ventrue)

En inflytelserik och väl förankrad Ventrue i staden, som har goda resurser och är mycket manipulativ. Du avskyr honom för de hållhakar han har på dig, de tjänster han gjort dig gör att du inte kan annat än att göra det han önskar – om han bara inte lindat in det så och försökt få det att låta som om han ville ditt bästa.

Yvette Bourbon-Montseglienne (Toreador)

Maken till ytlig och föraktfull slampa får man leta efter! Hon är en typisk produkt av Frankrike – bara yta och ingenting därutunder. Hon tjafsar om status och skönhet, om Frankrikes storhet och andra illusioner som om de vore verkliga.

Pierre Rabelais (Brujah)

Du har aldrig sett något annat än förakt i de våldsammes klan. Men till skillnad från de andra är han åtminstone gammal nog att kunna diskutera med, och du kan åtminstone umgås med honom när han visar upp sin intellektuella sida.

Yvette Bourbon-Montseglienne

Grundfakta:

Toreador (9e generationen)

Född: 1602 Död: 1622

Skenbar ålder: 22

Faktisk ålder: 189

Sire: Michael Chandelour d'Orly

Discipliner

Auspex: 2

Presence: 4

Celerity: 2

Dominate: 1

Chimersty: 2

Du är en lysande stjärna på den parisiska himlen, en harpy vid Villons hov, en glödande livsnjutare och härskarinna över allt som rör sig socialt i Paris. Du frotterar dig vid de finaste festerna, ler förbindligt åt de mäktiga och nedlåtande åt de patetiska uppåtsträvarna (tills de lyckas naturligtvis). Dina leenden är berömda – du kan uttrycka varje enskilt känslouttryck med bara ett leende.

Du kan inte förstå varför folket klagar, varför de fåniga små människorna (fånig är ett av dina favoritord, gärna ackompanjerat av ett leende) ska bråka så?! Om de är hungriga kan de väl köpa mat, det finns hur mycket mat som helst. Och om de inte har några pengar – ja, då får de väl jobba. Det är sånt som arbetarklasserna och borgarna ska göra i alla fall – hur skulle annars livet kunna fortgå? Du förstår verkligen inte diskussionen. Upplopp och tjafs – ska inte det vara onödigt? Kan man inte bara lugna sig så ordnar det hela sig. En diskussion och du brukar kunna lösa det mesta.

Din egen bakgrund minns du absolut. Du är en Bourbon, ättling till Kungahuset av Frankrike, detta ärans och hjältarnas land. Du är patriot in i själen och ser hur Frankrikes storhet spritt sig till alla länder i Europa. Du dyrkar Paris, staden som gett dig allt, staden där du spenderat över 110 år av ditt liv. Frankrike har något som inget annat land har – élan. Élan är själen, folkviljan, den magiska kraft som löper genom hela Frankrikes adel och kulminerar i kungafamiljen, dit du hör. Din födsel som dödlig har du å andra sidan förträngt – det är inget du någonsin låter komma över dig, för då börjar du bli tårögd – och du har svurit att aldrig, aldrig mer gråta. Någonsin. Du HATAR din mor, din fega lilla äckliga zigenarmor. Men din far var en Bourbon som bodde i Alsace, vid gränsen till Tyskland.

Inträdet i Kains skara kom 1622 då du mötte din första kärlek, Michael. Han var som ljuset om natten – hans läppar, hans närhet, hans ofantliga makt som sög dig in likt en fjärl mot ljuset. Han strålgång omgav dig, du drucknade i hans ögon och du lovade honom liv, trohet och evighet – du var så ung då – och han tog dig till sig. Sedan var du odödlig och natten var kall. Du har lärt dig mycket sedan dess – och du har aldrig förlåtit din Sire för att han manipulerat dig. Du manipulerar, du blir inte manipulerad. Din hämnd kom för inte så länge sedan – han har förlorat sin status som primogen i Köln och måste nu börja om i en ny stad. Du är mycket nöjd med dig själv. Det tog 180 år, men du fick din hämnd.

Du spenderade dina tidiga år i Tyskland, ensam, för din Sire lämnade dig. Du blev utfrusen ur samhället som en lägsta Caitiff (du är än idag riktigt hård mot dem som inte är av de ädla klanerna [Toreador och Ventrue] för de har ingen ställning, de är ofrälse). Du var till slut nästan trött på livet, du försökte verkligen få vänner, lära känna andra och få en chans att ta dig uppåt. Du låg vid väggkanten, rädd och ensam mitt i natten vid den tyska gränsen. Det var ett ögonblick som får dig att kräkas vid blotta tanken. Du låg där nästan hela natten, men tog dig till slut, innan gryningen, till ett värdshus vid vägen där du föll som medvetlös på loftet i halmen.

När natten kom och solen kastat bort sina sista strålar vaknade du, men inte ensam. Det satt en annan där, vältränad, muskulös, lite ärrad. Hans blick var granskande och hans leende så vitt och vänligt att du bara ville kyssa honom. Och det gjorde du. Han skrattade och drog omkull dig i höet och likt människor älskade ni, två kaitter på ett höloft. Men sådant var livet med honom. Sådant skulle det förbli. Han var en hård, erfaren veteran redan då, 1630. Pieter Rausch hette han, och han höll dig gömd samman med sig i många nätter. Han förde dig genom krigets Tyskland där de danska härarna, och senare även de svenska, härjade mot katolikerna. Ni var älskare ända till Lyon, där han lämnade dig för att han skulle på ett uppdrag. Du lärde dig älska hans karghet, hans oberördhet – du kunde inte imponera på honom med din charm, men du kunde inte heller göra honom besviken för att du var den du var. Han accepterade dig, och det är en känsla du aldrig fått åter. Du kände dig svag och i avsaknad av kontroll – en vidrig känsla. Måtte du aldrig se honom igen. Du stannade i Lyon i närmare 30 år och skaffade dig en position av egen kraft. Det kändes så starkt, så underbart när du först fick fotfäste, gick på fester, berättade om din bakgrund som högadlig och slutligen fick status och acceptans.

När Pieter Rausch kom tillbaka var Frankrike ett annat. Trettioåriga kriget var över sedan länge och Frankrike glödde av kärlek. Du älskade spelet, kampen om orden, de verbala striderna och njutningen i att se andra skämmas. Du hade klätt dig i finaste siden, med smycken och juveler. Han kom tillbaka i

nästan samma kläder som du lämnat honom. Mitt i en fest, en stor fest du ordnat där Fursten av Lyon var med, stod han där, mitt i rummet och log mot dig, samma leende som en gång förfört dig. Alla tittade på dig, sedan på honom i hans leriga kläder i dyngan han släpat in på ditt marmorgolv. Du rasade mot honom, du kunde inte möta deras blickar. Du rodnade, och slog på honom utan att han rörde på sig. Du skrek åt honom att lämna festen, att han inte var bjuden – och att du hatade honom. Han bara log, skrattade lite glatt åt dig och gick. Det gjorde alla andra också. Du låg i din säng på morgonen och grät över ditt förlorade slag, över förödmjukelsen, ver vad han gjort mot dig. Så hoppade han upp på balkongen och pratade med dig, kallade dig "lilla fjäril" och du älskade med honom igen. Efteråt insåg du vad du hade gjort – och sa till honom med din iskallaste röst att han inte var välkommen i ditt liv mer, att du inte ville se honom, inte ville höra av honom. Han bara log, sa "okej" och gick. Han brydde sig inte. Han struntade helt i att han förlorat en av Frankrikes vackraste kvinnor, en av dess högsta frälse. Och ändå var du hjälplös i hans armar. Du hatade honom – och du älskade honom.

Sedan lämnade du Lyon. Du kunde inte vara kvar. Du kom till Paris innan ditt rykte hann dit och när det kom hade du redan en tjänst eller två att kassera in, så du kunde dämpa det ganska väl. Du blev kär i staden snabbt och bestämde dig för att här, här skulle du stanna och bygga dig en plats – sakta, genomtänkt och på lång sikt. Året var 1668.

Idag är din ställning i Paris oomstridd, du är en av sju harpies, en av de som styr det sociala livet, skvallret och statusen. Du är nära vän till Violetta, Furst Villon's childe, och Villon själv titulerar dig med förnamn och kysser dig på kind när ni träffas, som om ni vore gamla vänner. Du har varit så länge i staden att du rådfrågas mer än kanske någon annan harpy. Primogenmedlemmar kommer ofta till dig på fester, berättar om ett problem i rådet och ber dig säga vad du tycker. Du samlar på godbitarna och använder dem när du måste. Ingen skulle våga röra dig för du har smuts på nästan alla (utom Villon och hans childe, din vän Violetta). Dina jaktmarker är bland de största i staden och du räknas bland de tio främsta i staden. Du njuter av den plats du nått. Varje natt är en fest, varje dag är en lång väntan. Folk hälsar på dig, ler mot dig, och vill ha saker av dig. De dyrkar dig eller lismar för dig för att de vet att du kan förstöra deras karriärer med en viftning på handen. Åh, så roligt du har det! Du fnissar av glädje när du tänker på hur mycket alla behöver dig – och vet att alla kainiter i Paris beundrar och älskar dig. Det är en skön känsla.

Revolutionen och nuet

Åhhh, du blir så arg på människorna. De är så fåniga!!! Så löjliga, med sina imbecilla bråk om något helt oväsentligt. De får väl skärpa sig lite! Nu har Villon beordrat alla att se över sina flyktvägar, att det kan bli nödvändigt att utrymma Paris, nu när till och med kungen har fängslats. Du är så arg! Alla dina planer, dina 110 år av arbete, och nu ska alla skingras för vinden. Du som jobbat så hårt för att få folk att stanna i staden, så att ditt inflytande ska öka allteftersom de snärjs in i dina nät. Du är så frustrerad och kan verkligen inte förstå varför de bråkar. Ofrälse som ska ha makt – varför då? De kan ju ändå inte förstå den stora bilden. Vad är poängen? Usch, du måste lämna ditt livsverk och för första gången på länge har du en klump i magen.

Du får följa med en av de som tycker bäst om dig, en uppåtsträvande Ventrue vid namn Phillippe Girard Lourdes, som har stora ägor i den Nya Världen, i en stad som heter Charleston. Där känner han fursten och han har antytt att han har en plats i primogenen som väntar på honom. Du är hur snäll som helst mot Phillippe just nu, du älskar Phillippe just nu – för att du måste få så många favörer du kan av honom. Det är otänkbart att en kvinna av din rang, av din höga adel efter det arbete du lagt ner, ska behöva börja om.

Med ska också nån obetydlig Tremere – han är inte ens fransman och han luktar konstigt – kanske mat? (yuck!) Han är Österrikare och både otrevligt och opolerad – han har inte mycket vett, men de lever ju lite i hästdyngan i det där landet. Och till din fasa ska även din gamle älskare med, nu under namnet Pierre Rabelais. Du kommer vara påtvingat trevlig mot honom, för han vet saker om dig som till och med du själv ville glömma om du kunde. Att han ska med. Du är fullt medveten om att han är

en betydligt mäktigare man än han vill ge sken av – kanske kan du vända det till din fördel. Kanske. Om du vågar, du är rädd för honom. Han är så mäktig.

Personlighet

Du ser dig själv som en mycket intelligent kaining som vet betydligt mer än alla tror. Du har ett mål i livet, att skaffa dig en position där du kan kontrollera alla aspekter av ditt liv och där ingen kan hota dig, utan att du fördenskull strävar efter för mycket ansvar. Om du bara får en bra position kan ingen försöka kontrollera dig och du kan styra ditt eget liv.

Du tycker om att folk frågar dig om du kan hjälpa, älskar att visa att du vet mer och kan mer och få visa hur enormt kunnig och kompetent du är – dessutom är det en härlig känsla att veta att du kan vara herre (eller dam, snarare) över ditt eget liv OCH få styra någon annans.

Samtidigt är du extremt skarpsinnig och en professionell harpy. Du kan lätt ställa om dina känslor till det som behövs och är i regel kolugn i stressade situationer – så länge du själv inte är inblandad. Då kommer en vidrig panik i dig ända från tårna.

(Hon har en stor emotionell sida inåt som du kan läsa mer om i "under ytan" – fråga SL)

Din syn på de andra

Phillippe Girard Lourdes

Han är en framåtsträvande Ventrue som varit smart och inte placerat alla sina resurser, som enligt ryktena ska vara stora på ett och samma ställe. Han har en ganska obetydlig ställning i Paris rent socialt, även om han är av mycket fin ätt. Däremot sägs det att han har en primogenplats som väntar i Charleston och att han länge förberett att dra sig tillbaka dit. Du är fascinerad över hans långsiktighet, det är beundransvärt. Du tyr dig till honom, hans svaghet är att han vill bli uppskattad och du är beredd att älska honom – ditt mål är att avtvinga honom så många löften han kan ge kring din position. Harpy, Keeper, Primogen rent av?

Leon Saxonne

En liten utstött äcklig Österrikare som luktar illa. Han får inte bo i chantryt för han har kommit på kant med den adliga franska Regenten (undra på såsom han betar sig). Han är oborstad, trots att han är adlig (för det är han väl? Du borde ha tagit reda på det, hade varit bra att veta). Han smyger omkring i societens utkanter och handlar massor av information av Nosferatu, träffar dem nästan dagligen. Kanske är det där lukten kommer ifrån? Du avskyr denne lille Österrikare, men som harpy försöker du dölja det – lite.

Pierre Rabelais

Pieter Rausch, din gamle älskare från 1630... du är rädd för honom, för av alla du träffat är han den ende du aldrig kunnat manipulera. Han bara ler, och när han ler hatar du honom, men inombords smälter du. Ditt sinne skriker NEJ men ditt hjärta säger JA och du hatar den känslan, känslan av att du inte har någon kontroll när han är i närheten.

Charles

Din ghoulsom du haft bara i ett tiotal år. Han har varit en trogen och vacker ung man under alla år och han har inte ifrågasatt. Han säger alltid rätt saker och är alltid älskvärd, och mest av allt känner han likadant som du gör när det gäller irritationsmomenten i livet. Han tycker också att människorna är, ja... fåniga, helt enkelt!

Phillippe Girard Lourdes

Grundfakta:

Ventruer (8e generationen)

Född: 1632 Död: 1669

Skenbar ålder: 37 år

Faktisk ålder: 159 år

Sire: Celeste Vivienne-Segúr

Clan Weakness: kan bara dricka från adliga personer.

Discipliner

Dominance: 4

Fortitude: 3

Presence: 2

Auspex: 2

Animalism: 1

Bakgrund

Det ÄR inte alla förunnat att ha den insikt som klan Ventrue besitter. Det handlar om att de starkaste överlever – och ni är starkast. Har alltid varit så; redan från början tog ni makten, krossade de fåniga försöken klan Brujah genomförde i Kartago och lade grunden för det romerska imperiet. Karl den Store startade en blåblodig ättelinje för franska kungar, en ättelinje som du kan spåra din härkomst till redan som människa. Du hade blått blod när du föddes, blått blod när du blev kainit och du kommer ha blått blod i dina ådror när du dör. Ingen annan föda duger, du ska inte beblanda dig med pöbeln.

Din Sire invigde dig 1669, när Frankrikes stjärna på nytt, ungefär 800 år efter Karl den Stores välde splittrades. Det fanns mycket att göra för en högadlig ung man som du själv och med de krafter han gav dig kunde du uträtta mer och mer, både för dig själv och så småningom för honom. Du hade en lång tid haft tvister med en granne om vem som ägde rätten till ett stycke mark och hans politiska manövreranden och kontakter vid hovet hade stört ut dig ganska rejält. Så fick du besöket och blev invigd, och en helt ny värld av verktyg öppnade sig. Äntligen kunde du få den hjälp du behövde för att spela bort de dödliga patetiska försök till manipulation. Nu stod allt så klart.

Du skapade dig ett stort namn i slutet av 1600-talet och du blev snart accepterad av Frankrikes kainiter. Du och din Sire hade stora ägor ute i provinserna, ägor som gav er makt och inflytande i Paris. Med tiden spenderade han mer och mer tid i Paris och du fick sköta ägorna ute i provinsen. Problemet var att din Sire tappade greppet i Paris och kom i konflikt med klanens ledare, primogenmedlemmen Cartierre – och samtidigt föll det sig så att du förlorade stora landområden på grund av uppror och krig. Du undrar än idag om det var en slump eller om någon låg bakom, men sakta, sakta dalade makten för er. Utåt märktes det tack och lov ganska lite, ni lyckades upprätthålla en bra fasad, men undan för undan krympte ert imperium. På inrådan av din Sire satte du då upp en andra plats, i den Nya Världen, en liten koloni med mark och ett par plantager. Du försökte skaffa dig inflytande där, men lyckades inte så väl, mest beroende på avstånd – och på att de Ventrues som kommit dit redan, de var inte speciellt intresserade av att dela makten på fler. Ändå är det dit du måste söka dig om katastrofen står nära.

Under tiden, hemma i Frankrike, bad din Sire dig ta över i Paris. Han hade kommit alldeles på kant med Cartierre, Ventrueprimogenmedlemmen, och därför lämnade din Sire Paris för att åka istället till Lyon och försöka styra upp saker därifrån. Detta var 1745, och du var livrädd, men lät det inte märkas, när du tog dig in i Paris societet för första gången. Du har med tiden lärt dig spela spelet och framstår än idag som en av de mer inflytelserika och framförallt monetärt rika – även om sanningen är långt ifrån det rykte ni bär. Du är fullt medveten om att ditt rykte är större än du kan fylla – du skulle aldrig kunna backa upp ditt namn med handling eller inflytande. Givetvis spelar du spelet ändå med de kort du har kvar på handen – om ingen märker att ditt inflytande och din rikedom är svaga kort kommer de kunna spelas som om de vore trumfkort. Men allt oftare på senare tid har du märkt att folk inte lyssnar lika länge, att de ler och ger dig vänliga blickar men att ingenting händer. Du är orolig och faller allt oftare tillbaka på din trygghet, att du är ättling till de höga, att du är frälse, dvs av adligt blod och att du därför är satt att styra (speciellt i konflikt med andra klaner)

Revolutionstiden

Du har själv haft problem med Cartierre, Ventrueprimogenen. Han har aldrig accepterat dig, väl medveten om att din Sire (försvunnen sedan fyra år tillbaka) och du konspirerat mot honom för 50 år sedan. Han har sökt konflikt en eller ett par gånger men du har aldrig tagit den, alltid undvikit, flytt undan.

Vad gäller den frustrerande revolutionen välkomnar du den nästan, även om det är förrädiska ord du aldrig skulle säga. Det kommer bli en tid då strukturerna luckras upp, då många försvinner – kanske en chans för dig att ta för dig. Så tänkte du 1789. Nu är det 1791 och du vet att du själv, om du ska överleva, måste fly. Människorna, dessa irriterande små flugor, alltid i vägen för era planer. Spelet vore enklare, men tråkigare, om inte de fanns. Nåja, du har planerat att ta dig till dina kolonier, plantagen i Virginia. Du har låtit det sippra ut att du har en primogenplats som väntar på dig i staden Charleston – men du vet att det snarare är ett mål du kan infria om 50 år, inte direkt när du kommer

dit. Du har i alla fall sett till att det alltid ligger minst två av dina båtar i hamnen i Brest så att du kan ta dig dit.

Med dig på resan tänkte du ta Yvette, en av harpyorna i staden. Hon verkar genuint kär i dig, även om hon givetvis inte kan visa det, harpy som hon är. Hon verkar ha gått på hela myten kring mannen och tror att du har enormt stor makt i Virginia. Bra. Låt henne tro det.

Du har också bestämt dig för att ta med Leonardo Saxonne, en Tremere, trots era klanskiljaktigheter. Du har en life boon på honom när du räddade honom utanför ett värdshus där han begått maskeradbrott genom att fysiskt misshandla ett antal gardister. Ingen vet detta och du hjälpte honom till en position i staden, vilket gav dig ännu fler favörer från honom. Han sitter i ditt grepp som i ett skruvstäd och du vill givetvis "hjälpa" honom komma undan revolutionen – så att du kan nyttja hans tjänster även i fortsättningen. Dessutom vet du, via din ghouls rapporteringar, att han sålt hemligheter till Österrikes krigsmakt, som förbereder sig på att gå in i Frankrike om revolutionen går överstyr. Det är bra, det är ett kort i rockärmen.

Däremot var det *inte* din plan att ta med dig Pierre Rabelais, en våldsam och livsfarlig Brujah som du fullkomligen avskyr. Du minns honom från din tid som mortal, han kände din Sire – och helst vill du att han ska brinna i eldarna från Medborgarplatsen. Men Francois Villon, prinsen av Paris, har personligen sagt till dig i ett förtroligt samtal att du skall ta med honom när du lämnar Paris och att han ska följa med dig till den nya världen. Vad kan man göra av detta? Du vet inte, och det oroar dig. Du vill ta reda på mer, via alla kanaler du kan – din ghoule (som har kontakt med Nosferatu), eller via Yvette, som ju är harpy. Diskret bara, så han inte märker något. Du vet att han är farlig och våldsam – inte bra om han får veta för mycket.

Du använder gärna din ghoule Sebastián, som är en positiv och framåtblickande intelligent man. Han är ett bra verktyg för att lösa kniviga problem och du har stor tillit till honom och har pratat med honom om att invigas så småningom, men ni har gemensamt kommit fram till att det är bäst att vänta, att du inte vill tappa "dina ögon på dagen" än.

Personlighet

Du är en ledargestalt, logisk och resonerande. Du planerar, manipulerar och använder de verktyg du har, en riktig spelare i kainternas värld. Du har, trots din relativa ungdom, gjort bra ifrån dig. Ditt problem nu är att dina resurser inte matchar det höga spel du spelar. Det är som att spela i högsta ligan och bara ha spelare från division 3 att tillgå. Du har därför ägnat det senaste årtiondet till att undvika konflikter, att alltid skjuta upp problem eller gå runt dem utan att någon någonsin kan syna din makt. Kort sagt – du lever på ditt rykte och folks minnen om hur rik du en gång var.

Som person är du stabil och lugn, urtypen för en rik, vacker, framgångsrik adelsman. Alltid artig, alltid förstående, och kanske nästan med en lite arrogant snörpning på munnen som en hemlig symbol till andra av din rang. Ni är de högsta, de finaste, gräddan av allt som lever. Toppen på näringskedjan – och maktens pyramid.

Du klarar av press väl och blickar framåt, planerar, löser problem, du är alltid artig och len i mun, även om pressen från att inte kunna backa upp ord med någonting tär lite på dig, du kan bli irriterad och snarstucken om du blir stressad, även om du oftast hämtar dig och omedelbart därefter återgår till ditt lugna beräknande yttre. Just det, den där auran av att verka lugn och sansad och väldigt, väldigt typisk för klan Ventrue, är din stora förmåga, ditt skydd.

Om de andra

Yvette Bourbon-Montseglienne (Toreador)

En charmerande kvinna. Du har inte haft en kvinna på många år och om hon är kär i dig, låt henne tråna en smula, sen kan hon få dig. Lite intresserad är du nog egentligen. Hon är harpy, och som sådan är hon ett viktigt verktyg för att in i det sista hålla ditt rykte uppe. Du har sett till att lära känna henne och berätta stora visioner för henne om vilken makt du har som väntar i Virginia – du har bara inte velat lämna det sköna Frankrike innan. Hon vill med och du har lovat henne att du ska hjälpa henne till en god position där (vilket du givetvis inte kan). En vacker och framförallt adlig kvinna av hög rang och total kontroll på sitt liv. Det fascinerar dig och gör dig nästan lite berusad i hennes närhet.

Leon Saxonne (Tremere)

Du har, så länge du känt honom, utnyttjat honom. Genom yttersta vänlighet, artighet och korrekthet har du snärjt den här Tremeren väl. Du har gjort honom många tjänster, och ytterst räddat hans liv när han begick maskeradbrott. Du tycker han är ett verktyg, ett bra verktyg, men ett du kan förbruka om du måste – däremot är du alltid trevlig mot honom och alltid artig. Han vet vad som gäller, att det ligger stål under de lina orden.

Pierre Rabelais (Brujah)

Du vet att han är gammal, att han kände din Sire – och att han är livsfarlig. Det skrämmer dig att han har en hållhake på prinsen, Villon, och du måste få veta mer om varför han är här. Dessutom avskyr du Brujahs och hoppas kunna vända alla de andra mot honom. Det borde inte bli några problem, eftersom du kan spela på hur obildad han är gentemot Leon, och på att han är ett drägg från gatan till Yvette. Som om Brujahs styrka kan mäta sig med Ventrues intelligens. Fnys! Dessutom har du vissa indikationer från din ghoul som talat med Nosferatu, på att Rabelais är hemlig medlem i Sabbat och funderar på hur du kan bevisa det.

Sebastián (ghoul)

En ung lågadlig man med mycket hjärna och gott gry. Han är positivt inställd och ni har en avslappnad relation, även om det givetvis är du som bestämmer och sätter gränser. Han har tjänat dig väl i nästan 20 år nu och du är mycket nöjd med honom. Se honom som en riktigt god betjänt. Nästan vänskapligt, men alltid med en markering om att det är du som är mästaren och han som är tjänaren. Du har aldrig behövt prygla honom.

Pierre Rabelais

Grundfakta:

Brujah (9e generationen)

Född: 1497 Död: 1520

Skenbar ålder: 23 år

Faktisk ålder: 294 år

Sire: Gerhardt Scherfer

Potence: 5

Celerity: 3

Protean: 3

Obfuscate: 1

Animalism: 2

Fortitude: 2

Presence: 2

Bakgrund

Du föddes 1497 som sjunde barnet i en skara med syskon som till slut blev femton barn stor. Hunger har du känt som människa, så övergången till kainit och den hunger du kände då, var ganska omärkbar. Du kan känna mycket lite, för du är så gammal nu, men du har nästan mer sympati för människornas plågor än kainiternas, kanske på samma sätt som vissa människor älskar djuren mer än människorna. Så visst kan du förstå revolutionerna, oron, hungern – du kan bara inte acceptera när den leds och drivs av Sabbat, som du hatar – de dödade din Sire, och än värre, de står för kaos, förstörelse och obalans. Du är lugnet själv, strävar efter balans i naturen, du är jägaren, lejonet. Du håller ordning – och de är en hjord av antiloper som stampar ner allt.

Du omfamnades av Gerhardt Scherfer, en Brujah som arbetade för Adana de Sforza, grundare av Brujahklanen. Redan från början fick du en gedigen utbildning i varför Camarillan fanns, varför Brujahklanen hade en viktig roll att fylla, både som väktare av säkerhet och av kunskap. Alltför många av de andra klanerna försökte monopolisera kunskapen, medan ni ville att den skulle vara tillgänglig för alla. Ju mer sofistikerade människorna kunde bli, desto större nytta kunde ni dra av deras tekniska upptäckter och deras förbättringar av naturen. Du förstod och du ser dig som Idealisternas vapenarm.

Du har hunnit med mycket, sett många förluster. Din Sire slets i bitar av en galen Tzimisce i sin monstruösa form, det var första kontakten med Sabbat. Du har inte gillat dem bättre sedan dess – de står för allt du finner vidrigt. Du avskyr kaos och de skapar kaos, de frossar i det, i ansvarslöshet. Med stor kraft kommer stort ansvar – och om inte de kan förstå det får du rätta till det åt dem. De är din fiende, för deras själva syfte är att störa ordningen i världen.

Din familj dog när en lokal baron skulle sätta sig i respekt för några gelikar. Du har aldrig varit en som hämnats. Varför det? Det ger inte de döda åter. Ilskan och besten måste tyglas, hållas som en häst på korta tyglar och istället jobba för ett större syfte. Du har förstått att om man ska skapa ett tryggt samhälle måste man jobba på lång sikt med stora frågor.

Det innebär inte att du inte kan ta för dig i enskild strid. Det har du gjort ofta, jagat sabbatpack genom Spanien och Frankrike och Tyskland. Och ibland hittar du unga vampyrer som inte fått någon hjälp i livet och försöker använda dina numera ganska omfattande kontakter till att sätta dem på fötter. En av dem var Yvette, en liten hjälplös flicka som lämnats av sin Sire. Henne hjälpte du till Lyon och hade en kort kärleksaffär med, utan att du fäste dig mycket vid henne. Du fäster dig aldrig vid någon. De kan vara döda imorgon. Det är bara en ren reaktion och det är dumt. Känslomässiga beslut får andra gärna ha – men du har inte den lyxen. Du har gett upp den, för att andra ska kunna ha den. Lilla Yvette växte så småningom upp och blev fin flicka, harpy i Lyon och senare i Paris. Hon hade ett litet utbrott mot dig och ”gjorde slut” – du kunde nästan inte låta bli att skratta och skaka på huvudet. Nu har hon till och med blivit harpy i Paris och blivit än vackrare. Kanske är det dags att ta upp den gamla affären, lust är en av de få känslor du tillåter dig, just för att den kan existera utan att man behöver binda sig emotionellt till någon.

Du har spenderat i stort sett 200 år på resande fot genom Europa i jakten på Sabbat. Du ingår i ett coterie kallat Chasseurs Sauvage, med mestadels Gangrels, och ni utger er för att vara anarcher ibland och sabbatpack ibland (fastän er uppgift är att jaga dem) och är fruktade med rätta i de flesta städer. Endast Justicar-rådet och Camarillas grundare, samt ett par väl valda gamla prinsar (som t.ex. Prins Villon i Paris) vet att ni egentligen är en slagstyrka, ett vapen mot Sabbat som står under direkt kontroll av Adana de Sforza, den Brujahkvinna som var med och grundade Camarilla. Ni har druckit många Sabbatvampyrers blod – ofta har ni varit två som gått med dem, levt med dem, och sedan slagit till – alla nio i er grupp, från alla håll. På ett par sekunder, på en given signal, har alla i Chasseurs Sauvage slagit till. De hinner oftast inte förstå vad som hänt. Nio vampyrer. Det är du, en Lasombra antitribu, en Nosferatu och sex gangrels. Det är inte mycket som står emot er.

Du har alltid trivts med Gangrels och i vildmarken. Ni har jagat mestadels i västra och centrala Europa och även hjälpt till att påverka världens skeenden där en prins blivit för mäktig, eller där det finns misstankar om Sabbataktivitet. Ni har dödat nästan hundra sabbatvampyrer under er tid och ni

är ett sammansvetsat gäng av individer, kort och gott, en slags enmanstrupper som ibland samarbetar. Ni har stöd i era kontaktnät, bland folk som inte vet vad ni är, men som vet att ni står för ordning och trygghet. Ni låter er inte skrämmas av någon och ingen uppgift är för liten. Ni har arbetat hur länge som helst för att helheten ska bestå, för att hålla Camarillan säker. Ni är deras elittrupper, de som man inte talar om, eller visar för fienden att man har.

Du har rest så oerhört mycket att du känner folk i de flesta städer i Europa, även om de flesta känner dig som anarch (ibland med sabbatsympatier), eftersom det är din täckmantel. Du ser ingen anledning att berätta för någon varför du gör det du gör. Det handlar inte om motiv. Det handlar om att inte kullkasta Camarillan, som är det enda som står mellan det ni kallar liv och ett totalt kaos.

Revolutionstiden

De senaste åren har du försökt stävja de Sabbatförsök som finns för att få revolutionen att blossa upp. Utan er hade allting gått käpprätt åt skogen. Nu gör visserligen människorna uppror, men det är utan stöd från Sabbat, vilket annars kunde satt hela landet i brand i en katastrof som varit mångdubbelt värre än det är nu. Ni har jagat infiltratörer, så du har vistats en hel del i städer nyligen, främst i Paristrakten. Du stannar sällan på samma ställe och har haft en del duster med varulvarna utanför Paris men de tre av dina bröder i Chasseurs som ligger därute i mörkret har talat med dem och ni har stillestånd just nu. Däremot lyckades ni inte hindra människorna från att gripa kungen. Du var där, du såg dem gripa Ludvig XVI, men du ingrep inte. Det är inte din sak att göra det.

Du har fått order av Adana att ta dig över till Nya Världen däremot. Hon tror att det kommer bli värre innan det blir bättre och hon har ingen som kan hålla koll på det nya framväxande Amerika, den nya nationen. Många Sabbat som fördrivits har hamnat där och om ingen håller ögonen på dem kommer ni inom 100 år ha en ohållbar situation där.

Du har pratat med Prins Villon och bett honom arrangera en resa. Hans bästa tips är en lokal Ventrue vid namn Phillippe vars Sire du kände väl. Han omfamnade Phillippe för att ta smällen när han gjort ett par farliga misstag, ett smart drag. Situationen löste sig dock och Phillippe fick leva. Han var lite för kär i det politiska spelet men sådana är de väl i Ventrueklanen antar du. Han är i alla fall i Paris och har en båt som ska till Nya Världen. Du har fått Villon att säga åt honom att du ska med på båten.

Att du har jobb att göra, att du ska iväg österut, ut i vildmarken för att möta en Gangrel som lever med urbefolkningen, de som kallas Navajo, det är inget som de andra har med att göra. Det är kul att få träffa Yvette igen. Nån intelligent Tremere vid namn Leon ska också med – bara inte Phillippe blir för jobbig. Vill han gärna leka boss, det ligger ju i deras natur, Ventrues, så får han väl det, men om han blir jobbig får du väl sätt honom på plats. Han har ingen anledning att ta sig ton – det är svårt att ta nån på allvar som du har sett ligga på golvet i sina spyor när han precis förvandlats från dödlig till vampyr. Du var där, du såg det. Du var där när hans Sire var ung också. Det är inte precis som om Phillippe har gjort någonting för någon annan någon gång.

Personlighet

Du är dig själv. Varför vara nån annan? Du skiter i status, skiter i om de hatar eller älskar dig, för du fäster dig inte vid andra kainer. Visst, du lever i deras värld, men om de visste hur mycket mörker som vilar utanför deras knutar skulle de inte hånle när du kommer lerig in i ett rum. Folk säger att du är "hård och tuff", att det är en image som du valt. Det är inte så du ser det. Folk får kalla dig vad de vill. Du är ingen buffel, det är inte så att du försöker skapa oreda eller inte vet hur man uppför sig. Det vet du visst det och det gör du. Du är minst lika intelligent, om än inte beläst, som vilken Tremere som helst. Du provocerar aldrig, ditt nyckelord är lugn. Du ljugar inte heller – säger hellre att folk inte har med saken att göra än att ljuga om dina avsikter. Du låter alla andra tjafsa tills de är trötta, sen säger du ditt, lugnt och sansat och med en röst som är sista ordet. Du bestämmer inte över andra, alla är fria att göra vad de vill, men ingen bestämmer heller över dig. Låt dem bråka, du kommer fortsätta göra din plikt. Alltid. Oavsett vem som offras. Du skulle aldrig dö för någon annan, precis som du inte förväntar dig att någon ska dö för dig. Det där är sentimentalt trams. Så fungerar det inte, man måste ta sina egna beslut och leva med konsekvenserna av dem.

Om de andra

Phillippe Girard Lourdes

Han är en patetisk liten fjant som spelar ett spel där insatserna är högre än hans huvud når. Du var med när hans Sire embraceades, du har lite svårt att acceptera honom som ledare.

Yvette Bourbon-Montseglienne

Hon är jobbigt fjantig och har blivit än ytligare och tramsigare ju längre tiden gått. Du kommer ihåg när hon var en hjälplös liten flicka som tiggde dig om att inte bli lämnad – det var inte det enda hon tiggde om. Hon är snygg och bra i sängen, men herregud, hon får ju lugna sig lite. Hon är helt hysterisk ibland ju – beter sig som en liten barnrumpa!

Leon Saxonne

Vettig kille. Visserligen Tremere och du litar inte på dem – du litar inte på nån. Men han har lite hjärna och verkar ha en del planer. Om han bara struntar i att försöka vara me doch spela det där fjantiga politiska spelet kan han bli en bra karl. Tänka själv och allt det där.

Frederique

En ghou! du tagit dig för ett femtiotal år sedan för att hålla koll på de platser där du inte kan vara. Han har fått klara sig själv en hel del och du försöker att se till honom då och då, men han är en överlevare, precis som du. Han höll på med försäkringar och transaktioner och fick se en hel del. Han hade blivit av med fru och barn och hade inga band, dessutom var han en god jägare. Du tog honom till dig och förklarade vad du behövde och han ställde upp. Ni har en effektiv samarbetsrelation. Du beter dig inte som hans herre, snarare som en uppdragsgivare. Han är en bra spion, trogen och vettig.

Sebastián, Ventrue ghoul

(Ghoul till Phillippe, spelas av Leons spelare)

Fortitude 1, Dominate 1

Det finns alltid sätt att lösa saker. Självklart vet din mästare alltid vad som behöver göras. Och vet han inte, så har han ju dig till att lösa det åt honom – det är bara att kavla upp ärmarna och hugga i – det finns alltid lösningar, på alla problem. Även de knivigaste och farligaste problemen kan man lösa om man arbetar tillsammans!

Nyckelord: *Positiv, intelligent problemlösare*

Charles, Toreador ghoul

(Ghoul till Yvette, spelas av Pierres spelare)

Presence 1

Du är så irriterad på all pöbel som dräller omkring i den här jävla staden. Man borde göra som din fantastiska härskarinna säger, tvinga dem att skaffa ett jobb och lite vettiga kläder. Eller prygla latheten ur dem. Hur ska du kunna ge din älskade härskarinna den sofistikerade miljö någon i hennes ställning kräver om du hela tiden måste ha lera och folk skräpande kring fötterna?

Nyckelord: *lättirriterad, arrogant, aggressiv*

Marie, Tremere ghoul

(Ghoul till Leon, spelas av Yvettes spelare)

Auspex 1

Varför är allt så hemskt? Det är bara mörker överallt och du är låst i en liten, liten garderob. Kan ingen släppa ut mig? Mamma? Var är alla? Det är bara så hemskt med allting, hur ska man orka med all sorgen? Det gör så ont när han hatar dig, när han slår dig, när han rör dig. Det är bara blod överallt, vad hände med mänskligheten?

Nyckelord: *Ensam, Sorgsen*

Frederique, Brujah ghoul

(Ghoul till Pierre, spelas av Phillippes spelare)

Potence 1, Celerity 1

Det finns mycket som behöver göras. Du har fått extra resurser och du kommer göra det som måste ske. Man ska inte stressa – hellre ta det lugnt, andas en gång extra och låta tiden göra jobbet. Metodiskt, långsamt. Då kommer ingen märka något förrän det är försent, förrän allting går i lås. Det är mycket du lärt av din Herre, men tålmodet är något av det viktigaste, det som alltid räddar ditt eget liv.

Nyckelord: *lugn, metodisk, sansad*

Under ytan på Leon Saxonne

Information för spelaren om vad som ligger i karaktärens undermedvetna

Leon har ett stort problem – han föraktar det han vill ha men inte kan få. Han föraktar kvinnor, för han kan inte få dem, och han föraktar människorna för att han inte längre är en av dem. Han föraktar Ventruen för hans makt och Brujahn för hans styrka men egentligen handlar det hela om en stor osäkerhet hos en människa som hela sitt liv varit tvungen att lyda, att göra som andra vill. Han har aldrig känt att han själv är värd något – och försöker kompensera genom arrogans och elitism och genom att trycka ner andra för att förhäva sig själv.

Under ytan på Yvette Bourbon-Montseglienne

Information för spelaren om vad som ligger i karaktärens undermedvetna

Yvette förtränger sin sanna bakgrund som dödlig. Hon föddes som oäkting när hennes mor, en fullblodszigenerska blev tagen av den tyska lantgreven som nämns i bakgrunden. Lantgreven, hennes far, gifte sedan om sig med en kvinna som var änka. Kvinnans TIDIGARE man var en Bourbon, men han hade alltså dött. Namnet hade hon dock kvar, om än ingen av respekten. Det där har Yvette förträngt. För henne är det så viktigt att "vara" någon att hon är helt övertygad om att det är så. Hon är så rädd, ett litet barn inuti, och om hon pressas till gränsen kommer det brista – men innan dess kommer hon bara visa sin perfekta sociala yta – som kallar till is ju mer pressad hon blir. Och hon är inte fransyska, hon är tysk. Men det skulle hon aldrig erkänna – fastän hon vet att Pierre Rabelais vet det.

Under ytan på Pierre Rabelais

Information för spelaren om vad som ligger i karaktärens undermedvetna

Pierre är ungefär sådan som han verkar. Han är en desillusionerad gammal krigsveteran på många sätt. Han har svårt att känna empati för individer, men är fortfarande idealist i storformat – han kan känna enorm plikt mot "målet", att skapa en organiserad, strukturerad värld där hemligheten om vampyrerna kan skyddas. Han är hård och tuff, en riktig Clint Eastwood i den bemärkelsen. Han vet vem han är och har hittat det han är gjort för. Han föraktar inte ens folk för att de är smartare än honom eller vackrare – han föraktar ytlighet, eller snarare, han föraktar folk som inte tar saker och ting på allvar när det är kris utan klänger vid en massa onödiga saker. Han är pragmatisk realist och rejält cynisk. Det finns kort sagt inte nånting under ytan på honom, han är balanserad i det han gör. Han är INTE en slagskämpe. Han kan slåss, men undviker det om han kan. Han slösar inte med krafter och inte med ord heller. Låt dem hålla på, så länge det inte stör de viktiga sakerna som händer.

Under ytan på Phillippe Girard-Lourdes

Information för spelaren om vad som ligger i karaktärens undermedvetna

För det första – han är kär upp över öronen i Yvette. Presence är en mäktig disciplin och parad med hennes adliga ätt (han har ju ett stort, halvt dolt förakt för alla icke-adliga) är det något som tilltalar. Att hon har inflytande och är harpy ligger henne inte heller i fatet precis. Så han är svartsjukt kär och vill att hon ska fortsätta be honom om saker. Han har tendenser att kunna bli sadist, att plåga andra. Det framgår lite i relationen till Leon Saxonne, tremeren, och lite i hur han njuter av att se Yvette vilja vara honom nära men inte våga. Känslan av att ha kontroll är livsviktig för Phillippe.

Vad gäller hans personliga situation så är läget värre än vad han vill erkänna – han försöker ju blicka framåt och se positivt på saker och ting. Han är inte rik längre, har inte en enda hektar mark i Frankrike som inte är belånad eller såld. Han har ingen Sire att luta sig mot och han får inget stöd från den egna klanen. Han vill verkligen bort och börja på nytt. Och vad bättre än att ta med sig två personer till som kan ge honom den start han önskar. Han utnyttjar folk hänsynslöst och han tycker verkligen att det är helt naturligt, att det är sånt man ska göra, och att de som inte gör det är korkade. Att han hatar Brujahn beror dels på klanen, dels på föraktet för icke-adliga, och dels för att Brujahn inte visar honom respekt, inte bekräftar hans rykte.

Just ordet bekräftelse är ett nyckelord. Det är enormt viktigt för Phillippe att känna att han gör bra saker, att folk i omgivningen talar om för honom att han är briljant, intelligent, duktig. Han strävar efter att lyckas, för hans självupplevda värde kommer genom andras uppskattning. Han har inte förmågan själv att blicka inåt, han rationaliserar alltför mycket.